

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 114/2564

ศาลปกครองอุดรธานี ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลจังหวัดเลย ศาลผู้รับความเห็น บริษัท ช. ผู้ฟ้องคดี กรมที่ดิน กับพวกรวม 2 คน ผู้ถูกฟ้องคดี

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่ เอกชนผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้องกรมที่ดิน ที่ ๑ อธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี ภายหลังศาลมีคำสั่งเรียกปลัดกระทรวงมหาดไทยเข้ามาในคดี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินมีโฉนดได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งให้เพิกถอนโฉนดที่ดินอ้างว่า ออกโฉนดที่ดินในพื้นที่ที่อยู่ในเขตเขา ต้องห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยกอุทธรณ์ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งเพิกถอนโฉนด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองออกโฉนดที่ดินตามที่ได้เพิกถอนไปให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ให้การทำนองเดียวกันว่า โฉนดที่ดินออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากออกในพื้นที่ที่อยู่ในเขตเขา ต้องห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ที่ดินตามโฉนดจึงเป็นที่ดินของรัฐ และเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ไม่ว่าเจ้าของที่ดินเดิม และผู้ฟ้องคดีจะได้ครอบครองที่ดินพิพาทนานเพียงใดก็ไม่ได้สิทธิครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่อาจยกอายุความขึ้นต่อสู้กับรัฐได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการเพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาท และการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า แม้อำนาจผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเอกชนยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทอันเป็นคำสั่งทางปกครองก็ตาม แต่เหตุแห่งการขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินพิพาท ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอ้างว่า โฉนดที่ดินพิพาทออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากออกในพื้นที่ที่อยู่ในเขตเขา ซึ่งเป็นที่ดินของรัฐอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน จึงมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีหรือเป็นที่ดินของรัฐ ซึ่งยังไม่อาจหาข้อยุติกันได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาความมุ่งหมายของผู้ฟ้องคดีในการใช้สิทธิทางศาล ก็เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษารับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดิน แม้ผู้ฟ้องคดีตั้งรูปเรื่องในการฟ้องคดีโดยมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดิน ก็เป็นเพียงผลของการวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีหรือเป็นของรัฐ ส่วนคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ออกโฉนดที่ดินตามที่ได้เพิกถอนไปให้แก่ผู้ฟ้องคดี ก็ล้วนแต่เป็นเพียงผลต่อเนื่องในการวินิจฉัยเรื่องสิทธิในที่ดินพิพาทเท่านั้น ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/114/2564>